

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa J. B. i Ogólnopolskiego Akademickiego Związku Zawodowego w Warszawie

przeciwko Politechnice W.

o wynagrodzenie za gotowość do pracy,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 kwietnia 2010 r.,

zażalenia strony powodowej : Ogólnopolskiego Akademickiego Związku Zawodowego w Warszawie na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 listopada 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu sprawy J. B. i Ogólnopolskiego Akademickiego Związku Zawodowego w Warszawie przeciwko Politechnice W. o wynagrodzenie za gotowość do pracy na skutek apelacji Ogólnopolskiego Akademickiego Związku Zawodowego w Warszawie od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 września 2008 r., postanowieniem z 12 listopada 2009 r. odrzucił apelację.

W uzasadnieniu postanowienia podniesiono, że zgodnie z treścią art. 367 k.p.c. apelacja przysługuje od orzeczeń wydanych przez sąd pierwszej instancji, natomiast od wyroku sądu drugiej instancji przysługuje tylko środek zaskarżenia w

postaci skargi kasacyjnej (art. 398¹ k.p.c.). Wyrok wydany przez Sąd Apelacyjny w dniu 25 września 2008 r. był wyrokiem wydanym przez sąd drugiej instancji po rozpoznaniu apelacji strony pozwanej, a skarga kasacyjna strony powodowej została oddalona wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r.

Wobec tego apelacja uczestnika postępowania wniesiona od wyroku sądu drugiej instancji jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. 370 k.p.c..

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 12 listopada 2009 r. wniesiono o: (-) skierowanie pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie (nie)zgodności z Konstytucją RP art. 367 § 1 i 2 k.p.c. w zakresie, w jakim od wyroku sądu apelacyjnego jako pierwszej instancji - nie przysługuje apelacja i nie istnieje sąd właściwy do jej rozpoznania - jako sprzeczny z art. 78, 32 ust. 1 Konstytucji RP. (-) o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Zdaniem wnoszącego zażalenie orzeczenie wydane przez sąd apelacyjny na skutek wniosku restytucyjnego jest orzeczeniem wydanym jako pierwszej instancji. W tym przedmiocie żadna, ani wyższa ani niższa instancja, wcześniej nie orzekała. Regulacja art. 367 § 1 i 2 k.p.c. jest niekonstytucyjna z tego względu, że cechuje ją pominięcie prawodawcze wiodące do naruszenia art. 78 i 32 ust. 1 Konstytucji.

Pominięta jest sytuacja kiedy wyrok sądu apelacyjnego jest orzeczeniem „pierwszej instancji” i wówczas wedle zaskarżonych przepisów zamknięta jest droga apelacji od takiego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezpodstawne, a przedstawiona argumentacja całkowicie chybiona.

Niesłusznie Autor zażalenia utrzymuje, że wyrok Sądu Apelacyjnego z 25 września 2008 r. jest orzeczeniem sądu pierwszej instancji.

W toku przedmiotowej sprawy orzeczeniem sądu pierwszej instancji był wyrok Sądu Okręgowego z 22 maja 2006 r., od którego złożyli apelacje zarówno powód, jak i strona pozwana. Obie apelacje zostały oddalone wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 9 stycznia 2007 r. Wyrok ten został zaskarżony skargą kasacyjną

przez stronę pozwaną. Sąd Najwyższy wyrokiem z 6 marca 2008 r. uchylił zaskarżony wyrok w pkt 1 w zakresie apelacji pozwanego dotyczącej wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy i w tej części przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, w pozostałej części oddalił skargę. Sąd Apelacyjny przy ponownym rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 25 września 2008 r. zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 i oddalił powództwo ponad kwotę 1.200 zł, nakazał powodowi J. B. zwrócić na rzecz strony pozwanej Politechniki W. spełnione świadczenie w kwocie 39.028,18 zł, dalej idące żądanie oddalił, uchylił zaskarżony wyrok w pkt IV. Powód wniósł skargę kasacyjną od całości wyroku Sądu Apelacyjnego z 25 września 2008 r., oddaloną wyrokiem Sądu Najwyższego z 2 września 2009 r. Następnie od tego samego wyroku z 25 września, który zaskarżył skargą kasacyjną w całości, powód wniósł apelację od pkt 2, słusznie odrzuconą postanowieniem z 12 listopada 2009 r. przez Sąd Apelacyjny.

W kontekście przedstawionego stanu faktycznego niezrozumiała jest argumentacja podniesiona w zażaleniu, że orzeczenie Sądu Apelacyjnego z 25 września 2008 r. jest orzeczeniem sądu pierwszej instancji. Oczywiście jest, że w wyniku uchylenia orzeczenia sądu drugiej instancji przez Sąd Najwyższy i przekazania sprawy sądowi apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, Sąd ten orzeka powtórnie jako sąd drugiej instancji. Sytuacja mogłaby wyglądać inaczej jedynie wówczas, gdyby Sąd Najwyższy uchylił również wyrok sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę temu sądowi, co mogłoby mieć miejsce jedynie w przypadku wyjątkowo wadliwego działania nie tylko sądu apelacyjnego, ale również sądu pierwszej instancji. Taka możliwość jest dopuszczalna jedynie na wniosek strony wnoszącej skargę kasacyjną. Sam powód złożył od niniejszego orzeczenia skargę kasacyjną, tak więc musiał mieć pełną świadomość, jakie środki zaskarżenia od niego przysługują.

Tym samym Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.